

Sygn. akt III CSK 183/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku D. C. i M. C.
przy uczestnictwie K. C.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 sierpnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 23 grudnia 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę 180 zł
(sto osiemdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 23 grudnia 2013 r., zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w Z. z dnia 28 marca 2013 r. w sprawie o rozgraniczenie. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazali jej oczywistą zasadność, związaną z błędnym zastosowaniem przez Sąd Okręgowy art. 153 w związku z art. 172 k.c. przez stwierdzenie zasiedzenia, mimo braku wymaganego ustawą okresu posiadania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżących, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinni oni w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykażą, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, niepubl., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, niepubl., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 niepubl., 21 września 2010 r., III UK 95/10, niepubl., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie nie doszło do takiego naruszenia przepisów wskazanych w podstawach skargi. Ustalenia Sądu drugiej instancji są jednoznaczne; wynika z nich, że przesłanki zasiedzenia zostały spełnione (stan posiadania samoistnego od 1971 r.). W tej sytuacji, skoro skarga kasacyjna została skierowana przeciwko ustaleniom faktycznym, co w postępowaniu kasacyjnym jest

niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.), należało odmówić przyjęcia jej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]